

Eski Şiir

– Fatih01 · 25 Eylül 2018

ESKİ ŞİİR

Ne demiştin, sen aydınlattın
Karanlık dünyamı.
Sen uyandırdın yüz yıllık uykumdan
Atalet doluydu içim,
Sürüklenip gidiyordum.
Çarpacaktım bir köşeye
Dağılacaktı bir taraflarım.
Tuttun omuzlarımdan,
Silkeledin var gücünle.
Derin siyah bir okyanustaydım,
Üstelik yüzme bilmem.
Çaresiz, ürkmüş bir çocuktum.
Ellerim yüreğinden küçük,
Çektin çıkardın o pis sulardan.
Bir perşembe sabahı,
Güneş dağların ardından,
Henüz yeni gösteriyordu yüzünü.
Dağlar çok yakındı,
Anladım, ben dağlardaydım.
Bir taş parçası...
Sen vardın yanımda
Derin bir muhabbet içerisinde...

Zaman geçti, geçmeseydi.
Işıklar söndü, her yer karardı.
Gözlerimi kapattım.
Mışıl mışıl uyudum, çocuklar gibi.
Bir acayip rüya gördüm.
Yok yok kabus olmalı.
Düşüyordum dik bir yokuştan,
Çarptım, en sert ağaç gövdelerine
Dağıldım...

Ağır ağır süzölerek,
Batıyordum en derine
Üstelik çırpınıyordum.
Gördüm, kıskandım.
Ne çok isterdim bir balık olmayı.
Baktım gökyüzüne güneşı göremedim
Tüm bunları sen yaptın,
Sana minnettarım...